

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **Ing. Z. Š.**, zastoupený Mgr. Martou Ptáčkovou, advokátkou se sídlem Moravské nám. 15, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, **odbor územního plánování a stavebního řádu**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, za účasti osob zúčastněných na řízení: **1) P. E.** a **2) K. E.**, oba zastoupeni JUDr. Janem Juračkou, advokátem se sídlem Tovární 7, Znojmo, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 11. 2011, č. j. 31 A 34/2011 - 359,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Stěžovatel **je povinen** zaplatit osobám zúčastněným na řízení na nákladech řízení o kasační stížnosti celkem 4752 Kč, a to ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku, na účet jejich zástupce JUDr. Jana Juračky.

Odůvodnění:

I. Průběh řízení

[1.] Městský úřad Znojmo, odbor výstavby (dále též „stavební úřad“), vydal stavební povolení ze dne 23. 2. 1998, č. j. Výst 8d 1310/98-Ma, na stavbu kanalizační přípojky na pozemcích parc. č. 681, 682, 674, 707/1 a 5318 v k. ú. Znojmo - město s termínem dokončení stavby do 30. 12. 1999. Termín dokončení stavby byl následně opakovaně prodlužován, a to nakonec až do 31. 12. 2002. Žádost o další prodloužení lhůty byla

zamítnuta, a to zejména z důvodu neopodstatněného prodlužování výstavby a z důvodu, že rozestavěná a nezabezpečená stavba ohrožuje bezpečnost chodců.

[2.] Následně provedl stavební úřad státní stavební dohled v místě budování uvedené kanalizační přípojky, během něhož dospěl k závěru, že stavba není prováděna v souladu se schválenou projektovou dokumentací, která je součástí stavebního povolení. Konkrétně nebyly podle stavebního úřadu dodrženy sklonové poměry stavby, čímž došlo i ke změně trasy podélného profilu stavby, a kanalizační přípojka je navíc oproti schválené projektové dokumentaci (dle které měla kanalizační přípojka podle tvrzení stavebního úřadu vést pod povrchem země a pod úrovní schodiště) vedena v betonovém korytu nad chodníkem a nad schodištěm.

[3.] Poté stavební úřad zahájil podle § 88 odst. 1 písm. b) tehdy účinného zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon"), řízení o odstranění stavby postavené v rozporu s vydaným stavebním povolením. Stavební úřad dal tehdejšímu stavebníkovi MUDr. D. F. možnost požádat si o dodatečné povolení stavby. Stavebník však tohoto práva ve stanovené lhůtě nevyužil a stavební úřad tudíž pokračoval v řízení o odstranění stavby.

[4.] Rozhodnutím ze dne 12. 1. 2004, č. j. Výst: 23d 1012559/2003-Ma Rozh, stavební úřad nařídil odstranění kanalizační přípojky, a to v celém rozsahu. Toto rozhodnutí Krajský úřad Jihomoravského kraje rozhodnutím ze dne 20. 5. 2004, č. j. JMK 12364/2004 OÚPSŘ, k odvolání tehdejšího stavebníka zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání a rozhodnutí. V té době došlo ke změně vlastnických práv a vlastníkem dotčeného rodinného domu, včetně rozestavěné kanalizační přípojky, se stal žalobce (dále „stěžovatel"), s nímž bylo posléze pokračováno v řízení.

[5.] Poté stavební úřad oznámil pokračování v řízení o odstranění stavby kanalizační přípojky a svolal ústní jednání. Na místě samém stavební úřad zjistil, že ve stavebních pracích není pokračováno a že rozestavěné betonové koryto se nachází ve stejném stavu jako v roce 2003. Stavební úřad konstatoval, že rozestavěné koryto je v havarijním stavu, je nezabezpečené a tudíž ohrožuje bezpečnost chodců používajících obecní schodiště a že tato stavba hyzdí památkově chráněné území.

[6.] Na základě těchto skutečností vydal stavební úřad rozhodnutí ze dne 13. 9. 2006, č. j. Výst: 23d 1012559/2003-Ma Rozh, kterým nařídil stěžovateli provést odstranění části stavby v rozsahu cca 1/3 délky kanalizační přípojky (betonového koryta) ve spodní části před zaústěním do kanalizace na pozemcích ve vlastnictví města Znojma postavené v rozporu se stavebním povolením.

[7.] Proti tomuto rozhodnutí se stěžovatel odvolal ke Krajskému úřadu Jihomoravského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu (dále jen „žalovaný"), který toto odvolání rozhodnutím ze dne 24. 1. 2007, č. j. JMK 160177/2006, zamítl a napadené rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Ohledně důvodnosti nařízení odstranění stavby se žalovaný ztotožnil s názory stavebního úřadu. K námitkám stěžovatele napadajícím stavební povolení ze dne 23. 2. 1998 žalovaný uvedl, že lhůta pro opravný prostředek proti tomuto stavebnímu povolení již uplynula a stavební řízení ve věci stavby kanalizační přípojky bylo tudíž pravomocně ukončeno. Stejně tak žalovaný odmítl i další procesní námitky stěžovatele.

[8.] Uvedené rozhodnutí žalovaného napadl stěžovatel žalobou ke Krajskému soudu v Brně, jenž ji usnesením ze dne 24. 7. 2007, č. j. 31 Ca 50/2007 - 80, podle § 37 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."), odmítl. Jako důvod odmítnutí žaloby krajský soud uvedl, že žaloba postrádá základní náležitosti podle § 71 odst. 1 písm. a) až f) s. ř. s., neboť se podle krajského soudu omezuje v podstatě jen na ohlášení žaloby. Tento nedostatek nebyl zhojen ani následnými podáními stěžovatele, neboť ani ta podle krajského soudu neobsahují jakákoliv tvrzení důvodů nezákonnosti v souvislostech s právní argumentací ve vztahu k žalobou napadenému rozhodnutí. Stejně tak krajský soud posoudil i podání ze dne 4. 7. 2007, kterým stěžovatel reagoval na výzvu krajského soudu k doplnění žaloby, neboť ani v tomto podání stěžovatel nepředložil konkrétní, jasné a srozumitelné argumenty směřující proti žalobou napadenému rozhodnutí.

[9.] Proti uvedenému usnesení krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 22. 1. 2009, č. j. 5 As 17/2008 - 146, usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud nesprávně posoudil otázku, zda žaloba a její doplnění obsahují náležitosti žaloby podle § 71 odst. 1 písm. a) až f) s. ř. s. V odůvodnění rozsudku mj. uvedl, že z obsahu podání stěžovatele je zřejmé, že brojí zejména proti závěru stavebního úřadu a žalovaného, podle něhož stavba kanalizační přípojky je v rozporu se stavebním povolením (v části, jíž se týká podmínka č. 17). Tato námitka bezpochyby směřuje proti žalobou napadenému rozhodnutí a její posouzení je rozhodující pro výsledek projednávané věci. Namítané důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného jsou dostatečně konkrétní a srozumitelné, aby žaloba mohla být meritorně projednána.

[10.] Krajský soud poté vyzval stěžovatele, aby doplnil a upřesnil žalobu. K uvedené výzvě doručil stěžovatel krajskému soudu postupně několik podání, v nichž mj. uvedl, že základem žaloby je tvrzení, že žalovaný rozhodl o zamítnutí odvolání stěžovatele proti rozhodnutí stavebního úřadu, aniž by přihlédl ke všem tvrzeným skutečnostem, a nedostatečně zjistil skutkový stav. Podle stěžovatele je rozhodnutí žalovaného nezákonné z důvodu nesprávného posouzení právní otázky, zda stavba kanalizační přípojky je provedena v rozporu se stavebním povolením. Stěžovatel má za to, že svým postupem při výstavbě dodržel všechny podmínky stavebního povolení, včetně bodu č. 17. K prokázání svých tvrzení navrhl provedení důkazu projektovou dokumentací, prováděcími výkresy a místním šetřením.

[11.] Na výzvu krajského soudu pak oznámily osoby zúčastněné na řízení, že budou uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení. Dále uvedly, že souhlasí s rozhodnutím stavebního úřadu o odstranění stavby. Stěžovatel podle nich zbudoval kanalizaci v rozporu se stavebním povolením, stavba je otevřená, trčí z ní dráty a hrozí zranění kolemjdoucích. Kanalizace měla být vedena zčásti pod povrchem, avšak ve skutečnosti je vedena celá nad povrchem. Osoby zúčastněné na řízení z tohoto důvodu navrhly, aby žaloba byla zamítnuta.

[12.] Krajský soud následně rozsudkem ze dne 27. 10. 2009, č. j. 31 Ca 50/2007 – 232, žalobu zamítl. Krajský soud o věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť podle něj účastníci s tímto postupem nevyslovili nesouhlas, a byly proto naplněny podmínky § 51 odst. 1 s. ř. s.

[13.] Tento rozsudek zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 As 12/2010 - 291. V něm setrval na svém předchozím názoru, že jediná stěžovatelova srozumitelná žalobní námitka se týkala podmínky č. 17 stavebního povolení, zejména jejího rozporu s projektovou dokumentací. Nejvyšší správní soud vytkl krajskému soudu, že se s touto námitkou nijak nevypořádal, čímž zatížil svůj rozsudek nepřezkoumatelností. Další procesní pochybení shledal Nejvyšší správní soud v tom, že se krajský soud nevypořádal se stěžovatelovým návrhem na vyslechnutí svědků. Krajský soud totiž výslech navrhovaných svědků neprovedl a neuvedl ani důvody, které jej vedly k neprovedení navržených důkazů. Bez zdůvodnění neprovedl ani důkazy listinami, které stěžovatel krajskému soudu předložil. I v tomto ohledu byl tedy jeho rozsudek nepřezkoumatelný. Konečně pak krajskému soudu vytkl, že ve věci samé rozhodl bez jednání, přestože stěžovatel akceptoval rozhodnutí bez nařízení jednání pouze pod podmínkou, že dojde k doplnění soudního spisu „listinami výpovědí svědků“. Taková podmínka byla sice protismyslná, nicméně krajský soud pochybil, pokud takové vyjádření stěžovatele pokládal za souhlas s rozhodnutím bez nařízení jednání. Krajský soud tak porušil i § 51 s. ř. s.

[14.] V dalším řízení před krajským soudem stěžovatel označil celkem šest svědků, jejichž výslech navrhl. Krajský soud provedl ústní jednání, při němž mimo jiné provedl důkaz předložením fotografií coby listinných důkazů, ovšem rozhodl se neprovádět výslech navrhovaných svědků. Poté krajský soud vydal dne 30. 11. 2011 zamítavý rozsudek, č. j. 31 A 34/2011 - 359, napadený nyní posuzovanou kasační stížností. V něm vysvětlil, že neprováděl výslech stěžovatelem navrhovaných svědků, neboť by byl nadbytečný. Skutečnosti, které měly být jejich výslechem dokazovány, byly postaveny najisto již ve správním spise; navíc neměl navrhovaný výslech svědků žádnou relevantní souvislost s předmětem řízení. Krajský soud zvážil předložené fotografie, správní spis i výpovědi stěžovatele, žalovaného i osob zúčastněných a konstatoval, že stěžovatel porušil svou povinnost vyplývající z § 66 stavebního zákona, neboť se odchýlil při realizaci povolené stavby od ověřené projektové dokumentace, aniž by předem požádal stavební úřad o vydání povolení změny stavby před jejím dokončením. Bylo proto namístě jeho žalobu zamítnout.

II. Obsah kasační stížnosti

[15.] Stěžovatel napadá tento rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. c) a d) s. ř. s., konkrétně pro namítanou zmatečnost a nepřezkoumatelnost.

[16.] Vytýká krajskému soudu, že jednal s Ing. M. K. jako se zástupkyní žalovaného, přestože stěžovatel požadoval, aby byla vyslechnuta jako svědkyně. Taková záměna je podle něj rozporná s § 30 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, i s § 33 s. ř. s. Krom toho krajskému soudu vytýká, že odmítl svědky a nevyřešil podmínku č. 17, tudíž se neřídil právním názorem vyjádřeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2011.

[17.] Dále stěžovatel trvá na tom, že je kvalifikovanou osobou pro projektování kanalizační přípojky. Vytýká také krajskému soudu, že *„setrval na hyzdění schodiště ochranným kontejnerem, ač v konečném provedení má být zahalen živým plotem celoročně zeleným za hustým zábradlím udržovaný.“* Dále rozebírá zanoření kontejneru a odstranění lávky se zábradlím, proděravění potrubí tepelnými prasklinami a vliv technologie

bezspárového spojení a některé obecné problémy tenkostěnných betonových konstrukcí. Stěžovatel také vytýká krajskému soudu, že z odůvodnění jeho rozsudku nelze zjistit, zda má jít kanalizační přípojka na schodišťových stupních, nebo pod nimi. Trvá též na tom, že vlastníkem kanalizační přípojky není město Znojmo, nýbrž nějaký jiný svazek, kterému stavební povolení nebylo doručeno, takže vůbec nenabylo právní moci.

[18.] Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje zrušit rozsudek krajského soudu a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[19.] Následně doplnil stěžovatel kasační stížnost o návrh na přiznání odkladného účinku odůvodněný tím, že se na něj stále vztahuje exekuční výzva stavebního úřadu z roku 2008 ke splnění povinnosti spočívající v odstranění stavby, tedy zhruba třetiny délky kanalizační přípojky. Výkon správního rozhodnutí by pro stěžovatele znamenal nenahraditelnou újmu, neboť po odstranění kanalizační přípojky by nemohl nadále odvádět odpadní vodu samospádem. Podle stěžovatele se přiznání odkladného účinku nepřiměřeně nedotkne ani práv třetích osob, neboť rozestavěná stavba reálně existuje již dlouhou dobu, ostatně odkladný účinek mu byl v předchozích fázích řízení již několikrát přiznán.

III. Vyjádření osob zúčastněných

[20.] Osoby zúčastněné podaly společně vyjádření. V něm vysvětlují, že jsou vlastníky sousedních nemovitostí. Stěžovatel zbudoval svou kanalizaci v rozporu se stavebním povolením nikoli pod povrchem, nýbrž nad povrchem, a to podél veřejného schodiště. Předmětná stavba je otevřená, trčí z ní dráty a hrozí zranění kolemjdoucích, zejména dětí. Osoby zúčastněné kolem této kanalizace pravidelně procházejí a bojí se, aby nedošlo ke zranění jejich dětí. Vzhledem k tomu, že celý problém trvá již od roku 1998, mají osoby zúčastněné zájem na tom, aby byla celá záležitost ukončena a stavba kanalizace, která navíc narušuje ráz památkově chráněného okolí, konečně odstraněna. Z těchto důvodů navrhují, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl a přiznal jim náhradu nákladů řízení ve výši 4752 Kč.

IV. Posouzení přípustnosti kasační stížnosti

[21.] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[22.] V daném případě se jedná již o třetí kasační stížnost stěžovatele proti rozhodnutí krajského soudu v tomto řízení, takže bylo třeba také posoudit, zda není kasační stížnost nepřípustná podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., podle nějž je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem. Stěžovatel napadl první kasační stížností usnesení, kterým krajský soud odmítl žalobu z důvodu podle § 37 odst. 5 s. ř. s., tj. věcně se žalobou nezabýval. O zmíněné kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud shora uvedeným rozsudkem ze dne 22. 1. 2009, přičemž se omezil pouze na posouzení otázky, zda byly splněny zákonné podmínky pro odmítnutí žaloby. Po tomto prvním rozsudku Nejvyššího správního soudu rozhodl krajský soud poprvé meritorně, a to svým rozsudkem ze dne 27.

10. 2009. I proti němu podal stěžovatel kasační stížnost, které zdejší soud vyhověl shora zmíněným rozsudkem ze dne 22. 4. 2011. V něm se ovšem zabýval pouze procesními pochybeními krajského soudu, tedy neodůvodněným nevyslechnutím svědků, nenařízením ústního jednání a nevypořádáním stěžovatelovy klíčové žalobní námitky. Zdejší soud se v něm ovšem výslovně odmítl vyjádřit k věcnému posouzení sporu. Krajský soud potom vydal své třetí rozhodnutí ve věci, tedy rozsudek ze dne 30. 11. 2011 napadený nyní posuzovanou kasační stížností.

[23.] Přípustnost této třetí kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je třeba posoudit pohledem aktuální judikatury zdejšího soudu, zejména pohledem usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165 (publ. pod č. 2365/2011 Sb. NSS): „*Opakovaná kasační stížnost, v níž stěžovatel vznesl pouze námitky, které mohl uplatnit již v předešlé kasační stížnosti, je podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřípustná. Ze zákazu opakované kasační stížnosti platí výjimky pro případy, kdy Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí soudu pro procesní pochybení, nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Posouzení toho, které námitky mohl stěžovatel uplatnit již v předešlé kasační stížnosti, závisí na konkrétních okolnostech případu.*“

[24.] Nyní posuzovaná kasační stížnost je sice celkem třetí v daném řízení, zároveň však teprve první, v níž mohl stěžovatel uplatnit věcné výtky proti tomu, jak jeho žalobu krajský soud věcně posoudil, neboť poprvé se krajský soud jeho žalobou odmítl zabývat a podruhé se jí sice zabýval, ale nepřezkoumatelným způsobem. Jinak řečeno, chybělo v něm věcné a přezkoumatelné posouzení rozhodných právních otázek, a proto byl Nejvyšším správním soudem zrušen. Nelze také přehlédnout, že stěžovatel dále uplatňuje námitky proti průběhu řízení před krajským soudem poté, co byl jeho předchozí rozsudek zrušen Nejvyšším správním soudem, konkrétně proti průběhu ústního jednání. I tyto námitky mohl poprvé uplatnit až v nyní posuzované kasační stížnosti. Stěžovatel konečně také vytýká krajskému soudu, že nerespektoval právní názor vyjádřený v předchozím rozsudku Nejvyššího správního soudu, což je námitka prolamující nepřípustnost opakované kasační stížnosti podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Z těchto tří důvodů je třeba konstatovat, že předložená kasační stížnost, byť třetí v téže věci, je z hlediska § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. přípustná, a Nejvyšší správní soud se jí proto mohl věcně zabývat.

V. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[25.] Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Stěžovatel namítá zmatečnost a nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu.

[26.] Co se týče námitky zmatečnosti řízení před krajským soudem, tu stěžovatel opírá o tvrzení, že Ing. M. K. měla být vyslechnuta jako svědkyně, nikoli jako zástupkyně žalovaného. K tomu Nejvyšší správní soud nejprve podotýká, že i když se stěžovatel dovolává „zmatečnosti“ ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., ta na jím uváděné výtky vůbec nedopadá. Podle uvedeného ustanovení totiž zmatečnost spočívá v tom, „*že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce.*“ Žádnou z těchto výtek ovšem stěžovatel neuplatňuje. Jím uplatňovaná výtka proti tomu, v jakém procesním postavení vystupovala Ing. M. K. v řízení před krajským soudem, zejména pak

v rámci ústního jednání, pak spadá spíše pod § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť procesní pochybení soudu při jednání s účastníkem, respektive svědkem, by založilo *„jinou vadu řízení před soudem“* ve smyslu písmene d).

[27.] Stěžovatelově námitce proti tomu, že Ing. K. byla vyslechnuta jako zástupkyně žalovaného a ostatní stěžovatelem navrhovaní svědci nebyli vyslechnuti vůbec, ovšem nelze přisvědčit. Je pravdou, že ani při ústním jednání konaném dne 30. 11. 2011 neprovedl krajský soud stěžovatelem požadované výslechy svědků. Na rozdíl od svého rozsudku ze dne 27. 10. 2009 se však již v nyní posuzovaném rozsudku vypořádal na straně 8 přesvědčivým způsobem s tím, proč nepředvolal stěžovatelem navržené svědky. Splnil tak požadavek obsažený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2011.

[28.] Je také pravdou, že krajský soud nevyslechl jako svědkyni ani Ing. M. K., s níž namísto toho jednal jako se zástupkyní žalovaného. To označuje stěžovatel za porušení § 30 správního řádu a § 33 s. ř. s. Stěžovatel ovšem už nijak neupřesňuje, v jakém ohledu by tato dvě zákonná ustanovení měla být porušena.

[29.] Podle § 30 správního řádu platí:

„(1) Jménem právnické osoby činí úkony ten, kdo je k tomu oprávněn v řízení před soudem podle zvláštního zákona.

(2) V téže věci může za právnickou osobu současně činit úkony jen jedna osoba.

(3) V řízení před správním orgánem činí úkony jménem státu vedoucí organizační složky státu, příslušné podle zvláštního právního předpisu, nebo jím pověřený zaměstnanec zařazený do této nebo jiné organizační složky státu.

(4) Za územní samosprávný celek činí úkony ten, kdo je podle zvláštního zákona oprávněn územní samosprávný celek navenek zastupovat, jeho zaměstnanec nebo člen zastupitelstva, který byl touto osobou pověřen.

(5) Každý, kdo činí úkony, musí prokázat své oprávnění.“

[30.] Z ustanovení § 33 s. ř. s. pak na jednání za státní orgán dopadá odst. 5: *„Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, jedná za správní orgán jeho vedoucí, popřípadě jiná osoba k tomu oprávněná podle vnitřních předpisů.“*

[31.] Z kasační stížnosti není vůbec zřejmé, v čem by podle stěžovatele měla být tato dvě ustanovení porušena. Ze soudního spisu vyplývá, že Ing. M. K. byla řádně pověřena ředitelkou žalovaného, aby jednala u krajského soudu v právní věci stěžovatele vedené pod danou spisovou značkou (viz originál pověření ze dne 18. 11. 2011, č. j. JMK 159785/2011, na č. l. 355 soudního spisu). Bylo tedy plně v souladu se zákonem, že za žalovaného jednala. Stejně tak bylo v souladu se zákonem, že nebyla vyslechnuta jako svědkyně, neboť krajský soud v napadeném rozsudku přesvědčivě vyložil, proč by bylo vyslechnutí stěžovatelem navržených svědků, včetně Ing. M. K. coby svědkyně, zbytečné.

[32.] I v jiných bodech krajský soud napravil procesní pochybení svého původního rozsudku ze dne 27. 10. 2009, takže nelze ani tvrdit, že by se neřídil právním názorem vyjádřeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2011. Tato námitka tak musí být zamítnuta jako nedůvodná.

[33.] Co se týče ostatních námitek prokazujících údajnou nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, ty jsou spíše výčtem stěžovatelových názorů na celý věcný problém

kanalizace. Samotná výtka nepřezkoumatelnosti se omezuje pouze na jedinou větu: „*Podmínku č. 17 nevyřešil.*“ Tak tomu ovšem není, neboť krajský soud na straně 8 svého rozsudku rekapituloval jednotlivé aspekty nesplnění podmínky č. 17 stavebního povolení, na straně 9 z nich pak vyvodil příslušné právní závěry a uzavřel, že se stěžovatel odchýlil od ověřené projektové dokumentace a porušil své povinnosti plynoucí z § 66 tehdejšího stavebního zákona. Nejvyššímu správnímu soudu není zřejmé, co dalšího by mohl krajský soud k dané otázce dodat, respektive s jakou stěžovatelovou argumentací se měl dále vypořádat.

[34.] Zbytek stěžovatelových výtek rekapitulovaných výše v bodě 17 tohoto rozsudku má patrně podpořit stěžovatelovu námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, ve skutečnosti jde však o jakousi „směs“ stěžovatelových protiargumentů proti samotnému rozhodnutí žalovaného, které nemíří přímo proti rozsudku krajského soudu a popravdě se většinou míjejí se samou podstatou a smyslem správního soudnictví. Na zákonnost rozsudku krajského soudu skutečně nemá žádný vliv to, zda má stěžovatel kvalifikaci pro projektování kanalizační přípojky, zda ochranný kontejner hyzdí schodiště a zda má být kontejner zanořen či ne. Už vůbec není úkolem krajského soudu, aby rozhodoval o tom, jestli má vést kanalizační přípojka na schodišťových stupních nebo pod nimi. Smyslem činnosti soudů fungujících ve správním soudnictví je podle § 2 s. ř. s. poskytovat ochranu veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob, nikoliv radit jim, jak a kde má být postavena kanalizace, za situace, kdy taková otázka má snad určitý vztah k napadenému správnímu rozhodnutí, ale již prakticky žádný vztah k napadenému rozsudku krajského soudu.

[35.] Z námitek rekapitulovaných výše v bodě 17 tohoto rozsudku má právní relevanci pouze výtka, že stavební povolení nebylo vůbec doručeno onomu neurčitému „svazku“, který je podle stěžovatele vlastníkem kanalizace. Tato námitka ovšem nebyla vůbec obsažena v žalobě a stěžovatel ji poprvé srozumitelně uplatňuje až v kasační stížnosti, takže je nepřípustná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s.

VI. Shrnutí a náklady řízení

[36.] Ze všech shora vyložených důvodů soud uzavírá, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[37.] Za situace, kdy Nejvyšší správní soud rozhodl ve věci samé neprodleně poté, co věc obdržel a učinil nezbytné procesní úkony, nebylo namístě, aby samostatně rozhodoval o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Nelze ostatně také přehlédnout, že stěžovatel dosud nezaplatil soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku ve správním soudnictví. Tento soudní poplatek činí 1 000 Kč, jak vyplývá z položky 20 zákona sazebníku poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění účinném od 1. 9. 2011. Pokud by Nejvyšší správní soud rozhodoval samostatně o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, musel by po stěžovateli požadovat také tento nově zavedený soudní poplatek.

[38.] Co se týče výroku o nákladech řízení, stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

[39.] Náklady řízení ovšem vznikly osobám zúčastněným. Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. platí, že osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných jí může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Zdejší soud spatřuje důvody zvláštního zřetele hodné ve specifické situaci osob zúčastněných v daném řízení. Osobami zúčastněnými jsou zde vlastníci nemovitosti, která zčásti sousedí s prováděnou stavbou kanalizace, zčásti je jí přímo dotčena. Ze správního spisu i z jejich podání vyplývá, že řízení o stěžovatelově žalobě a o jeho kasačních stížnostech je pro ně velmi zásadní, neboť předmětná stěžovatelova stavba ohrožuje nejen vzhled okolí jejich nemovitosti, ale ohrožuje i zdraví a bezpečnost jejich i jejich dětí, a to již po velmi dlouhou dobu. Je tedy zcela pochopitelné, že považovaly za nezbytné stát se v daném řízení osobami zúčastněnými. Stejně tak je pochopitelné, že se v té části řízení, která se odehrává před Nejvyšším správním soudem, nechávají zastupovat advokátem. Zakotvil-li zákonodárce v § 105 odst. 2 s. ř. s., že stěžovatel musí být zastoupen advokátem, implikuje tento příkaz adresovaný stěžovatelům vystupujícím před zdejším soudem také silné doporučení adresované zákonodárcem ostatním účastníkům soudního řízení, aby se raději nechali zastoupit advokátem. Jinak řečeno, jsou-li stěžovatelé obecně povinni vystupovat v řízení před zdejším soudem prostřednictvím advokáta, je nanejvýš vhodné, aby byly advokátem v tomto řízení zastoupeny i osoby zúčastněné. Bylo tedy zcela legitimní, že se osoby zúčastněné rozhodly v řízení před zdejším soudem aktivně vystupovat, a to prostřednictvím advokáta.

[40.] V tomto konkrétním případě by ovšem bylo zjevně nespravedlivé, pokud by měly nést veškeré náklady, které na svou účast v tomto řízení vynaložily. Nynější řízení je specifické v tom, že na jeho počátku stojí dlouhodobé neplnění právní povinnosti ze strany stěžovatele způsobem, který se, jak je zjevné ze správního i soudního spisu, osob zúčastněných intenzivně dotýká. Je dále zcela specifické tím, že v důsledku stěžovatelova zdržovacího postupu spočívajícího v podávání nepříliš srozumitelných žalob a kasačních stížností byly osoby zúčastněné hradit náklady opakovaného vystupování před Nejvyšším správním soudem. Dle názoru Nejvyššího správního soudu by nebylo spravedlivé, aby tyto náklady plně nesly osoby zúčastněné, které nijak nezavinily ani protiprávní stav panující v jejich okolí, ani to, že v důsledku stěžovatelových procesních aktivit jsou nuceny opakovaně vystupovat před Nejvyšším správním soudem; naopak je spravedlivé, aby tyto náklady nesl ten, kdo je svými zdržujícími podáními způsobil, tedy stěžovatel.

[41.] Tento závěr přitom není nijak v rozporu s tím, že v předchozích řízeních před krajským soudem jim náhrada nákladů nebyla přiznána, neboť jak vyplývá z vůle zákonodárce vyjádřené v s. ř. s., v řízení před krajským soudem není zastupování advokátem tak nezbytné jako v řízení před Nejvyšším správním soudem. Není to nijak v rozporu ani s tím, že osobám zúčastněným nepřiznal náhradu nákladů řízení v předchozím řízení ani Nejvyšší správní soud, neboť „důvod zvláštního zřetele hodný“ zde spočívá právě v tom, že díky stěžovatelovu postupu jednají osoby zúčastněné s Nejvyšším správním soudem opakovaně. Právě touto frekvencí vynuceného vystupování osob zúčastněných před Nejvyšším správním soudem, a z toho plynoucími náklady, se nyní posuzovaná věc vymyká z jiných řízení, v nichž vystupují osoby zúčastněné. Navíc Nejvyšší správní soud již ve svém předchozím rozsudku ze dne 22. 4. 2011 vyjádřil plné pochopení pro situaci osob zúčastněných, byť jim v onom rozsudku ani teoreticky nemohl přiznat náhradu nákladů, neboť jím pouze zrušoval předchozí rozsudek krajského soudu (viz § 110 odst. 2 s. ř. s. ve znění účinném do 31. 12. 2011). Ze všech těchto důvodů

považoval Nejvyšší správní soud za spravedlivé, aby náklady tohoto opakovaného vystoupení osob zúčastněných před Nejvyšším správním soudem nesl stěžovatel, nikoli osoby zúčastněné.

[42.] Osoby zúčastněné proto mají právo na náhradu nákladů řízení, a to ve výši 4752 Kč, jak byla vyčíslena jejich advokátem. Tomu náleží v souladu s § 11 písm. d) ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) a § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za jeden úkon právní služby (sepsání vyjádření ke kasační stížnosti) pro dvě osoby zúčastněné ve výši 2 x 2 100 Kč, snížená o 20%, a náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem tedy 3960 Kč. Vzhledem k tomu, že advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, navyšuje se tato částka o daň z přidané hodnoty v sazbě 20 %, tedy o 792 Kč na celkových 4752 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. března 2012

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu